

Jsme nesoběstačná kolonie závislá na libovůli cizích majitelů

 web.litterate.cz/jsme-nesobestacna-kolonie-zavisla-na-libovuli-cizich-majitelu

Jana Marková

17 srpna, 2023

O ničem nerozhodujeme, skoro nic nevlastníme, a tak na tom cizím levně makáme a draze škemráme o drobky.

O nutnosti strategické soběstačnosti píšu dlouho. A vždycky se tu najde nějaký lumen, který mi vysvětluje, že to a) není nutné, páč všechno dovezeme, když bude potřeba, a b) to není možné, protože milion důvodů. Ale my všechno nedovezeme, když bude potřeba. Každý totiž, kromě nás teda, myslí primárně nejdřív sám na sebe. Ostatně poučit jsme se mohli v době covidu, leč nepoučili jsme se.

A tak když bude v Evropě nedostatek penicilinu, tak prostě my mít penicilin nebudeme. Nebo jakýkoliv jiný lék. To je úplně jedno. A i kdyby byl, jakože on v nějakém množství je, mohou si ty společnosti diktovat cenu tak, jak se jim zlíbí a my s tím neuděláme vůbec nic. My tu máme sice nějaké cenové limity, ale můžeme si s nimi vytrít angínou napadené mandle, protože výrobce nám nyní suše oznámil, že u nás za lék dostane méně, než za kolik se mu ho vyplatí prodat. Tudíž ho prodá jinde, kde dostane víc. Možná se to vyřeší do října. Ale jenom možná. Válka nás připravuje na to, že některé léky už prostě nebudou, a tak na letní angínu zkuste třeba zaříkávání.

Takže nejen, že se sem většina nových účinných léků dostává se zpožděním několika měsíců oproti Západu, ale některé se sem už nedostanou vůbec. Není přece důvod zásobovat kolonie, když je třeba vyhovět trhu vlastní země. A tak to bude se vším. Dostaneme předražené zbytky, a ještě budeme vděkem bez sebe, že na nás vůbec něco zbylo. Tady se neustále opakovala mantra volného trhu, ale tady žádný volný trh dávno není. Tady je rozdílnými dotacemi a unijními pravidly sešroubované cosi, co nám nalhali, že pro nás bude

výhodné. V rámci volného trhu se vzdejte všeho co máte, ideálně tak, aby vám už nepatřila ani voda. Tak nějak to bylo. A teď vidíme důsledky.

Amerika si začíná chránit svůj trh, Německo jak by smet, jen my létáme předraženými vládními speciály žádat o pomoc s léky Koreu. Jako fakt si myslíme, že to za nás vyřeší Korejci? Možná zaplácneme nějaký ten akutní průšvih, ale systémově je to přece úplně blbě, že chceme vozit léky přes půl světa. Když pominu už tu šílenou vzdálenost a náklady na dopravu, tak přece my nikdy nevíme, co se na té půlce světa stane. Nedokážeme ovlivnit tím směrem vůbec nic a chceme si na tom nic vybudovat životně důležitou závislost? Jako vážně Markéto Pekarová Adamová? Tím se s tankistou Válkem chlubíte?

Takže znovu. Strategická soběstačnost je naprosto nezbytná. A ne, opravdu do toho neřadím banány nebo kokosáky. Jsou to věci, bez kterých se neobejdeme. Energie, základní potraviny, léky a pár dalších. Ty musí být zcela pod naší kontrolou, ty musíme mít možnost maximálně ovlivnit. Nikdo na Tchajwanu nebo kdekoliv jinde nesmí rozhodovat o tom, jestli naše děti budou mít lék na horečku nebo jestli bude z čeho péct chleba a čím topit. Každá jiná cesta je špatná. Ona totiž solidarita funguje jenom když všechno klape, jak má. Pak nastupuje dlouhý nos v podobě hlasitého „sorryjako“.

Nikdo nikdy nebude hájit naše zájmy lépe než my sami. Takže bychom to měli začít fofrem dělat a přestat se tvářit, že to za nás vyřeší modrohvězdičkový bruselský Bůh. Ten se na nás vybodne úplně stejně, jako se na nás reálně vybodl v krizi vždycky.